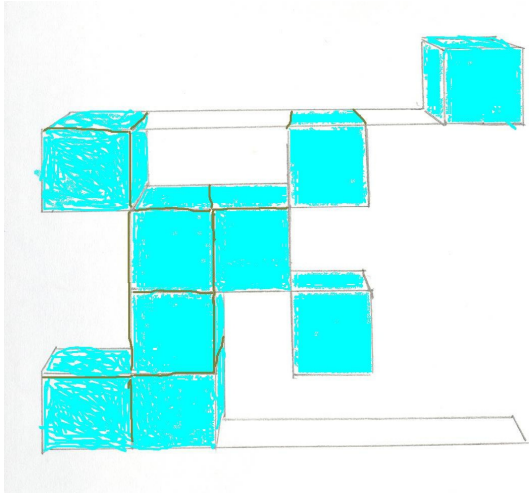

Mijn weekblad

Redacteur Ton Oosterhuis

De vakantiemaand is aangebroken. Daarom deze week een reisherinnering in *Mijn weekblad* en tevens de eerste literaire bijlage zoals beloofd.

De zwevende kubus

Deze week had ik een merkwaardige droom. Ik herinner me er weinig van, Niet waar ik was, niet wat ik beleefd heb, niets eigenlijk. Maar één ding bleef ook na mijn ontwaken op mijn netvlies staan. Dat betrof de afbeelding van een glazen sculptuur die ik in een mij onbekende kamer op de schoorsteenmantel had gezien. Hij bestond uit een verzameling kubusjes van blauw glas, maar zo opgesteld dat het leek of een van de kubusjes wilde wegvliegen. Het kunstwerk bleek ook “de zwevende kubus” te heten. Het gebeurt me wel vaker dat ik wakker word met een nieuw versje in mijn hoofd. Maar dit is de eerste keer dat mijn onderbewustzijn het pad van de beeldende kunst heeft betreden.

Ik heb er een schetsje van gemaakt. Zelf ben ik geen glaskunstenaar. Ik kan de sculptuur dus niet maken en moet het doen met mijn herinnering. Misschien is er een glaskunstenaar die zich geroepen voelt dit object te vervaardigen. Hij heeft er dan in ieder geval een klant voor.

Een reisje naar Parijs

De juniaflevering van *Onze Taal*, het maandblad van het gelijknamige genootschap, bevatte in de rubriek *Reacties* een kleine bijdrage van mijn hand over het fenomeen van de eens zo populaire slagzinwedstrijden. Daarin geef ik aan dat dergelijke prijsvragen ontstonden door onze wetgeving. Loterijen voor commerciële doeleinden waren en zijn verboden. Om een prijs te mogen winnen moest er een prestatie worden geleverd, en dus werd de loterij omgetoverd tot een heuse wedstrijd met een echte jury. Het herinnerde mij aan de merkwaardigste reis naar Parijs die ik ooit heb gemaakt.

In de jaren vijftig van de vorige eeuw floreerde in Tilburg een vestiging van de 3 Suisses Wolfabrieken. De producten werden aangeboden in maandbladen, handwerkboeken en modellenschriften. Een van hun reclamecampagnes werd toen opgesierd met zo'n slagzinwedstrijd. Als prijs werd een reisje naar Parijs aangeboden. Voorwaarde was dat de woorden Parijs en 3 Suisses in de slagzin moesten voorkomen. Ik besloot mee te doen met deze slagzin: *Wat Parijs ontwerpt met pracht en fleur / voltooit 3 Suisses met kracht en kleur.*

Goed genoeg voor een prijs, vond de jury. En dus reisde ik in het gezelschap van tientallen breiende huisvrouwen voor een gezellig weekje naar de hoofdstad van Frankrijk. Ik moet bekennen dat ik mij, eenmaal ter plaatse, aan het vastgestelde programma grotendeels heb onttrokken. Parijs was voor mij toch vooral de wereld van de cabarets en de chansonniers. Die liep ik allemaal af om er ideeën op te doen voor mijn eigen werk als schrijver voor cabaretgroepen. Ik was de enige niet. Later heb ik in de Nederlandse theaters heel wat ideeën voorbij zien komen die ik mij uit mijn bezoek aan Parijs herinnerde. Fenomenaal was vooral de voorstelling van de *Branguignols*. Daar zag ik voor het eerst de monniken die als klokkenluiders aan hun touwen op en neer werden getrokken. Die act ging de wereld over. André van Duin heeft het idee, meen ik, ook een keer gebruikt.